

vel helst ikke havde maattet stiftes, men som der dog, efter at de i Tilfald til en længere Bestaaen ere stiftede, kan være Anledning til at behandle med nogen Barsomhed, og det væsentlige maa dog siges at være, ikke at paatvinge Sparekasserne en Betættelse i de Forpligtelser, som de allerede have paataget sig og maaste ikke ønske at løse sig fra, men derimod at bringe dem til for Fremtiden at afholde sig fra at paatage sig Byrder, der ere at anse som usforholdsmæssige. Et tredie Punkt af største Vigtighed er Sparekassernes Anbringelse. Denne vover man dog lige saa lidt, som Lovforslaget har gjort det, at foreslaa bunden til enkelte bestemte, lovforetagne Anbringelsesmaader, hvorimod det vel kan være gavnligt, som det i Lovforslaget er stillet, med Hensyn til de tvende vigtigste Arter Anbringelse, nemlig Udlaan i faste Eiendomme og Indkjøb af Børspapirer, at fastsætte, hvad de første angaar, at de samme Grundfættninger bør iagttages, som ere de gjældende for Udlaan af Umyndiges Midler, og hvad den sidste angaar, at ordentligvis kun visse Slags præsumtivt fortrinlig sikke Papirer skulde kunne indkjøbes. Dog mener man, at Indenrigsministeriet bør, naar Omstændighederne tale derved, kunne tilstede Kjøb ogsaa af andre Papirer end de i Loven nævnte, og at den Maade, hvorpaa Værdien af de faste Eiendomme, hvori Udlaan skal ske, bør anslaaes, helst maa overlades til nærmere Gaffættelse i Vedtægterne. Heller ikke kan man tilraade, at det i Loven foreskrives, at der ved ethvert Prioritetslaan skal betinges en Amortisation, og man finder det ogsaa betænkeligt at forlange, at der i Vedtægterne skal gives en bestemt Norm for, hvor stor en Del af Midlerne der skal være anbragt Børspapirer. Derimod skulde Hvertallet anse det for ønskeligt, at det, som af Sparekassekommissionen foreslaaet, udtrykkelig bestemmes, at intet Laan maa tilstaaes noget Medlem af Bestyrelsen, ligesom ogsaa at Sparekassens Aktiver ikke maa behæftes i andre Diemed end Optagelsen af midlertidige Laan til Opfyldelse af Kassens Forpligtelser, navnlig ikke til Udvidelse af dens Aaanevirkomhed.

At gaa videre end som foransført i at give bindende Regler for Sparekassernes Administration har Udvalget, saaledes som nu Forholdene en Gang have udvillet sig, ikke troet at burde tilraade, skjøndt det er klart, at, om ogsaa disse Regler iagttages, vil der være ladet et vidt Spilleum aabent for Bestyrelsesmisgreb af forskjellig Slags. Saa længe Sparekasserne vedblive at være frie Instituter under egen Selvstyrelse, ere de, der ville betro dem deres Penge, under alle Omstændigheder hovedsageligen henviste til selv at undersøge og danne sig en Mening, om de med Sikkerhed tør gjøre dette, og det Vigtigste, der ad Lovgivningsveien kan ske til deres Betryggelse, er da uden Tvivl, at der saa vidt mulig skaffes Alle, der ønske det, Afgang til at erholde Klar-

hed over, hvorledes Tilstanden ved de enkelte Kasser til enhver Tid er, og om navnlig denne giver nogen Grund til at befrygte, at de ikke skulle kunne opfylde deres Forpligtelser. Af største Betydning er derfor, hvad Lovforslaget bestemmer om Regnskabsaflæggelse i en bestemt Form og til en fastsat Tid, og om, at Regnskaberne ved Doffentliggjørelse bør bringes til almindelig Kundskab ligesom ogsaa de dermed i Forbindelse staaende Forskrifter om, at Regnskaberne bør undergives en Revision af Lønnede Revisorer, der ikke maa udnævnes af selve Bestyrelsen. Men for at alle disse Bestemmelser kunne opfylde deres Hensigt, udfordres upaatvivlelig et virksomt Tilsyn fra det Offentliges Side med, at de udføres paa den tilsigtede Maade. Med Hensyn hertil er der af Sparekassekommissionen foreslaaet Ansættelse fra Statens Side af Sparekassenspektorer, hvis Hverv det navnlig skulde være ved periodisk summarisk Undersøgelse af Sparekasserne paa Stedet at paase Overholdelsen af de gjorte Vorebestemmelser og Sparekassernes behørig Anbringelse. Det er klart, at, for at man kan lære Noget af Tallene i et Regnskab, maa man kunne stole paa, at de Værdier, de angive, effektivt ere tilstede, og det er derfor af Vigtighed, at dette konstateres ved en kritisk, ikke til en blot og bar Talconference sig indskrænkende Revision. Men Sparekassekommissionen maa sikkert gives Ret i, at de lokale Revisorer, hvem det væsentligen betros at udføre denne Revision, kunne trænge til dels at støttes, dels at suppleres ved en overordnet kontrollerende Autoritets Virksomhed, og i denne Henseende finder Udvalgsflertallet ikke, at der er gjort tilstrækkelig ved Lovforslaget. Efter Udvalgets Mening bør der imidlertid være en Enhed i denne overordnede Kontrol, og man tror derfor, at det vilde være at foretrække, i Stedet for de af Sparekassekommissionen foreslaaede 4 Inspektorer at bestikke en enkelt Personlighed til som Chef at forestaa et under Indenrigsministeriet forterende Kontor, som Varetagelsen af alt til Kontrolen Henhørende skulde anbetros. Man nærer ogsaa Tvivl, om det vil være nødvendigt eller endog hensigtsmæssigt at foreskrive, at denne Kontrol skal medføre lokale Eftersyn, der gjentages med periodisk Regelmæssighed, og om det ikke vil være rettere i Stedet derfor at bestemme, at saadanne Eftersyn skulle foretages hver Gang, der dertil gives særlig Anledning, det være sig ved de fremkomne Revisionsbemærkninger eller andre Kontrollkontoret tilstillede Meddelelser, eller ved Indholdet af selve Regnskaberne, der alle maatte indsendes til Kontoret for der at gennemgaaes. Naar et saadant Kontor oprettedes, vilde det formentligen være rigtigst til detses Chef ogsaa at henlægge den Decision, der i Lovforslaget er henlagt til Overøvrigheden, og det vilde være naturligt at lade samme Kontor foretage det Sammendrag og den Bearbejdelse af Regnskaberne